

Jan Zahradníček: Užovka

Rudolfu Černému

Spí, mrtva je užovka v upolínu,
má barvu pláče její zvadlá pleť,
a na ruce jak padá zeleň stínů,
na křídlech milovat, ó považ teď.

Tak s hlavou nazad obrácenou dřímá,
jak mrtvé dny se nazpět dívají,
má barvu řek, a nehledět už zpříma,
hle, dávná marnost rozkázala jí.

Skloňte se, sosen sloupy jantarové,
sudlice trav, kde mihla se v dny nové
nit stříbrná, již sotva postřehls.

Džbán výšek rozbit, tuhne draslo slz...
Má barvu pláče, řek a mokrých stínů,
spí, mrtva je užovka v upolínu.

(Jeřáby, 1933)

Jaroslav Kolman Cassius: Udeřila hodina

Řeklas mi své jméno, které neleká,
nabídlas mi ústa mlčenlivá,
svádějící k polibku člověka,
ukázalas mi tvář, která je živá,

tvář planoucí a křídla anděla,
blesk meče, jak se z pochvy noci tasí,
zažehlas ve mně, tichá, nesmělá,
plamenný plápol pustošící krásy.

Já býval milenec a teď jsem voják tvůj,
noc svatební jak černý prapor vlaje,
já nejsem zvědav už na sladké lásky taje,
teď smrti, lásko má, svou touhu obětuj,

teď řekni jméno, které poděsí,
a vrhni na svět zář své strašné krásy,
na moji sladkou zem, na hory, na lesy,
kde u bran života andělé strážní tasí.

Řeklas mi své jméno, které neleká,

studánky zapomnění, ty, která jsi tůní.
A udeřila hodina člověka.
Zvon domoviny dělovinou duní.

(ze sb. *Železná košile*, 1938)